

Keď padne opona

...Nedeľa večer. Vonku začalo pršať. Mokré vlasy, kaluže, ľudia s dáždňikmi...

Teraz sa mi do toho divadla už vôbec ísť nechce. Čo už. Keď už som to mojej dlhoročnej priateľke Gerte slúbila, nemám na výber. Niekedy mi už lezie na nervy, že nikdy neviem povedať nie.

Auto s Gertou zastalo pred mojim domom, nastúpila som. Cesta, debaty o deťoch, manželovi, rodinnej dovolenke. Niekedy ma až chytá nostalgia. Čo už.

Červené sedačky v divadelnej sále, Gertine nekončiace reči o tom, ako jej vnučka zjedla kocku lega. Niekedy ma to už naozaj nebaví. Smejem sa odpovedám, no zatiaľ mi v hlave víri prúd myšlienok. Dáma vedľa mňa sa rozhorčuje, že v sále je príliš teplo, zhora počuť detský plač, rad pod nami sedí muž v smokingu a píše mail. Asi niekomu nadriadenému.

V sále je zrazu tma a začína predstavenie. Pozorujem, ako na javisko vchádza dáma v róbe. Otvára ústa, spieva.

Sústredím sa na predstavenie.

Na javisko vchádza skupina tanečníkov. Majú na sebe jemné rúžové kostýmy. Vnímam každý jeden pohyb. Pozorne hodnotím každý jeden krok. To boli časy. Tanečná škola oproti môjmu domu. Ako dieťa som sa vždy pozerala z okna a sledovala som všetky tie krásne tanečnice, ako sa vynášali po tanečnom parkete. Nevedela som od nich odtrhnúť zrak. Zaumienila som si. Že raz to budem ja, tá čo sa ladne vznáša po tanečnom parkete. Tá, ktorej patrí potlesk.

Kašiel. Niekoľko v hľadisku má zjavne chrípku.

Tanečné topánky jednej z tanečníc na javisku. Ako by to bolo teraz, keď si presne také isté uväzovala. Ešte stále cítim tú bolesť otlakov pri každom pohybe. Počujem šušťanie jemnej látky. Na tanečnej škole som bola na seba veľmi hrdá. Prešla som náročnými príjmačkami a darilo sa mi dobre. Bola som sama sebou a tanec bol zmyslom môjho života. Bola som šťastná.

Speváčke na javisku mierne preskočil hlas. Myšlienkami sa vraciam späť do divadelnej sály.

Svetlo. Opona veľmi ťarbavo zahalila javisko. Prestávka.

Gerta mi navrhla pohár vína. Neodmietam. Sústavné reči o vnučke s legom, šťastí a rodine pokračujú. Necítim sa hrdo ale naozaj ma to nezaujímá. Prestávka je našťastie kratšia ako som čakala.

Ani neviem ako a znovu sedím na červenom kresle a predstavenie pokračuje.

Moje prvé predstavenie. Nikdy na ten pocit nezabudnem. Príjemný stres, plné hľadisko divákov s veľkými očakávaniami. Zrazu počujem zvuk skladby a vychádzam na javisko. Tento tanec som si naozaj užila. Všetky myšlienky ma opustili a sústredila som sa na každý jeden krok. Ľudia tleskali, boli nadšení. Ja som bola šťastná.

Výrazný zelený kostým. Tá farba sa mi vôbec nepáči. Pripomína mi ten deň...

Vonku bolo krásne počasie. Všetko vyzeralo sľubne. Konkurz do ruského národného divadla. Snažila som sa na to nemyslieť. Všetci mi hovorili, že na to mám. Že ja budem tá, ktorú vyberú. Trochu som tomu začínala veriť. Predstava mňa na doskách najslávnejšieho baletného divadla. Predstavovala som si, ako budem každé ráno prechádzať Nevskym prospektom, počuť všade navôkol ruský jazyk. Tešila som sa. Konkurz sa zrazu zdal ako maličkosť.

Konkurz vyšiel perfektne. Tancovalo sa mi veľmi príjemne. Všetci tleskali. Usmievali sa. Do tohto dňa som dala všetko čo vo mne bolo. Bola som na seba naozaj hrdá. Cesta domov...

...Útržky myšlienok, ticho, tma...

Otvorila som známe dvere svojho bytu. V schránke na mňa čakala výrazná zelená obálka. Prijali ma. Nevydala som zo seba ani hlas. Slzy sa začali po mojej tvári valiť ako dážď. Prijali ma, no na tom už viac nezáleží. Keby sa to nebolo stalo. Moment, ktorý navždy zmenil moj život. Nezomrela som, avšak vo svojom vnútri som už nikdy viac nežila. Dni sa začali zlievať do mesiacov a ja som žila iba stereotypný život bez myšlienok. Tanečnikom z divadla som sa vyhýbala. Vždy keď som ich videla, utiekla som, aby som sa vyhla smutným otázkam či ľutovaniam. Bola som sama.

Ako tak spätne rozmýšlam, bola to vlastne všetko moja vina.. nikdy som sa na svet nepozrela z tej druhej stránky. Vinila som všetkých okolo seba a sama si môžem za to, že jediná osoba, ktorá sa so mnou zvládla rozprávať bola Gerta. Keby som bola iná... takéto myšlienky som nikdy predtým nemala, nový pocit akejsi positivity... tvárila som sa ako obeť, väzeň. Väzeň svojho vlastného zmýšľania. Možno nie je neskoro. Možno sa to dá zmeniť..

Opona zrazu s hlukom spadla na javisko. Moje myšlienky sa rozplynuli ako vzduch.

Otváram fľašu vína. Nie, nie je čo meniť. Život je ako tá opona. Keď raz padne, už nikdy nebude ako predtým...